

Arrest

nr. 140 817 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 4 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. BOLLEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 maart 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 april 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2014 werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw K. (...) met legaal verblijf.

Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een huwelijk dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10, § 1, lid 1, 4 ° van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011 omtrent de criteria van huwelijk.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar het feit dat er uit dit huwelijk een kind is geboren, namelijk C. S. (...), geboren op 08.08.2013, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De advocaat beweert dat betrokkene ouder zou zijn van een Belgische kind. Uit onderzoek van een elektronisch dossier blijkt dat het kind de Marokkaanse nationaliteit heeft.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (non-discriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Hetzelfde gaat op voor art. 6, art. 7 en art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft, dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, wij de nationaliteit van de kinderen niet ontkennen en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesememorie betoogt de verzoekende partij als volgt :

« Eerste Middel:

Aangezien er ten eerste een schending is van:

- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- de materiële motiveringsplicht;*

Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte;

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd;

Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden;

Verzoeker heeft zich immers op 11/01/2012 aangeboden heeft bij het gemeentebestuur te Leuven om een aanvraag tot verblijf in te dienen, krachtens de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid d.d. 04/04/2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard, wordt manifest onvoldoende gemotiveerd;

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf dewelke werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk is aangezien de door verzoeker aangezien de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen;

Verzoeker heeft zich op 11/01/2012 aangeboden bij het gemeentebestuur te Leuven om een aanvraag tot verblijf in te dienen, krachtens de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Op 07/03/2012 besliste het gemeentebestuur te Leuven plots om verzoekers bijlage 15bis in te trekken en hem een bijlage 14 ter kennis te brengen, verzoeker nam hiervan kennis op 13/03/2012;

Het gemeentebestuur besloot op 02/04/2012 de bijlage 14 d.d. 07/03/2012 in te trekken en verzoeker een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten, onder bijlage 14, te geven;

Verzoeker stelde tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke op 29/07/2013 dit beroep verwierp;

Nochtans stelt verwerende partij in haar bestreden beslissing d.d. 04/04/2014 dat verzoeker de geëigende procedure om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een huwelijk dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de wet van 15 december 1980;

Verwerende partij spreekt haarzelf tegen, waar zij stelt dat verzoeker de geëigende procedure dient te volgen, doch dat verwerende partij op 29/07/2013 het beroep inzake bijlage 14 (beslissing weigering verblijf conform bijlage 15bis en bevel om grondgebied te verlaten) verwierp;

Verzoeker wenst hiertoe te wijzen op artikel 10, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Voormeld artikel stipuleert namelijk het volgende:

§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

4°

de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet;

de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (eigen onderlijning)

In casu is aan beide voormelde voorwaarden voldaan, verzoeker en Mevrouw K. K. (..) zijn gehuwd op 11/07/2011 te Asilah (Marokko) en verzoeker kwam het rijk binnen op datum van 28/09/2011;

Daarnaast heeft verzoeker samen met Mevrouw K. K. (..) een minderjarige dochter, te weten S. C. (..), geboren te Leuven op 08/08/2013;

Er kan zodus geconcludeerd worden dat aan de (objectieve) voorwaarden van artikel 10, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 voldaan zijn, zodoende de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk dient te worden verklaard;

De echtgenote van verzoeker, Mevrouw K. K. (..), heeft immers een legaal verblijf en heeft tevens meerdere inburgeringscursussen en Nederlandse taallessen gevolgd, zij kan in de nabije toekomst de Belgische nationaliteit verwerven, waarnaar zij heden streeft;

Nergens wordt in de bestreden beslissing d.d. 04/04/2014 door verwerende partij gemotiveerd waarom zij eerst het beroep inzake de regularisatie in het kader van een huwelijk met een derdelander met onbepaald verblijf heeft verworpen en nadien stelt dat verzoeker deze procedure dient te volgen; De inhoudelijke motiveringsplicht houdt nochtans in dat de beslissende overheid haar beslissing dient te motiveren;

Verwerende partij dient haar beslissing immers grondig voor te bereiden en met alle aangehaalde middelen rekening te houden;

Verzoeker heeft destijds deze procedure gevolgd, doch zijn bijlage 15bis werd plots door het gemeentebestuur te Leuven ingetrokken en zijn beroep werd door verwerende partij verworpen;

Er was voor verzoeker zodoende enkel nog maar de mogelijkheid voorhanden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Verwerende partij stelt dat er geen sprake zou zijn van schending van artikel 8 EVRM, hetgeen verzoeker opwerpt als buitengewone omstandigheid;

Indien verzoeker het grondgebied dient te verlaten wordt hij immers van zijn gezin gescheiden, hetgeen een schending uitmaakt van het recht op een gezins- en privéleven, conform artikel 8 EVRM;

Het feit dat de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard en dat verzoeker het land dient te verlaten maakt een schending uit van artikel 8 EVRM, voormeld artikel stipuleert immers het volgende: 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verwerende partij stelt dat een 'tijdelijke' scheiding van verzoekster met haar partner niet zou kunnen worden beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM;

Het is evenwel een utopie van de verwerende partij te denken dat het slechts om een tijdelijke scheiding zou gaan;

De echtgenote van verzoeker, Mevrouw K. K. (...), beschikt immers over een verblijf van onbepaalde duur en heeft hier een leven opgebouwd, men kan aldus niet verwachten dat zij samen met hun dochter mee afreist naar Marokko;

Het recht op een familie- en gezinsleven wordt aldus aan verzoeker ontnomen;

Verzoeker veroorzaakt absoluut geen wanordelijkheden, noch enige strafbare feiten, hij is bijgevolg geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, en veroorzaakt hij duidelijk geen samenlevingsproblemen, er is dus geen enkele reden voorhanden waarom inmenging van openbaar gezag is toegestaan;

Verwerende partij schendt aldus artikel 8 EVRM;

Men kan er niet zomaar van uit gaan dat Mevrouw K. K. (...), dewelke over een onbepaald verblijf beschikt, mee terug reist naar Marokko;

Ook elkaar als echtgenoten 'bezoeken' in een land waarvan verzoeker het grondgebied wel mag betreden is uiteraard geen oplossing, op dergelijke manier kan men geen gezinsbanden onderhouden;

Er zijn zodoende geen elementen voorhanden waarom artikel 8 van de EVRM niet als vrijgeleide kan worden beschouwd;

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk;

De specifieke elementen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, worden hierin evenwel niet opgenomen;

Verwerende partij maakt het haar maar al te gemakkelijk door te stellen dat zij als beslissende administratieve overheid niet verder dient te motiveren, noch dat zij de motieven van de gegeven reden van beslissing moet vermelden;

De inhoudelijke motiveringsplicht houdt nochtans in dat de beslissende overheid haar beslissing dient te motiveren;

Hieruit blijkt dat de genomen beslissing een standaardmotivering betreft die niet op de persoonlijke grieven van de persoon van verzoeker is toegespitst;

Er zijn zodoende geen elementen voorhanden waarom artikel 8 van de EVRM niet als vrijgeleide kan worden beschouwd;

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk;

Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat nog een beroepsprocedure hangende is tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen d.d. 26/03/2014, evenals tegen de bijlage 13 quinques;

Zolang er nog geen uitspraak is gedaan inzake de lopende beroepsprocedure tegen de weigering van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, kan aan verzoeker geen bevel worden betekend om het grondgebied te verlaten, aangezien nog niet alle rechtsmiddelen uitgeput zijn;

Het tegendeel druist immers in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel;

Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren;

Dat bovenstaand middel ernstig is; »

2.2. Conform artikel 39/81 van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

Er dient op gewezen dat de synthesememorie er niet toe strekt verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten.

2.3. Uit een vergelijking van het initiële verzoekschrift met de synthesememorie blijkt dat verzoekende partij haar middel in de synthesememorie uitbreidt, nu zij hierin de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsplicht en aanvoert dat er nog een beroepsprocedure hangende is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 26 maart 2014. Daar deze schending niet werd opgeworpen in het verzoekschrift, kan de verzoekende partij deze schending niet dienstig voor het eerst in de synthesememorie opwerpen.

De synthesememorie laat de verzoekende partij geenszins toe nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie waarin alle middelen worden samengevat “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van dezelfde wet.

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van deze onderdelen niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. De onderdelen van de middelen die slechts voor het eerst ontwikkeld werden in de synthesememorie zijn onontvankelijk (cf. RvS 26 april 2007, nr. 170.603; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528).

2.4. Voorts blijkt dat verzoekende partij ook een nieuwe wending geeft aan haar middel inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, daar waar zij in het initiële verzoekschrift in essentie enkel stelde dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet zodat de aanvraag in kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk had verklaard moeten worden terwijl zij in de synthesememorie er daarnaast ook op wijst dat haar aanvraag tot verblijf op grond van artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet door de verwerende partij in het verleden is afgewezen zodat het tegenstrijdig is om thans in de bestreden beslissing te stellen dat verzoekende partij de geëigende procedure dient te volgen.

2.5. De Raad wijst erop dat voormelde uitbreiding van het middel geenszins als een samenvatting van het middel kan beschouwd worden, noch als een antwoord op de nota van de verwerende partij die slechts verwees naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en stelde dat de aanvraag niet is ingediend conform artikel 10 van de vreemdelingenwet. Bovendien, zelfs al zou het een antwoord op de nota zijn, dan heeft dit verweer geen betrekking op het middel zoals het in het inleidend verzoekschrift is uiteengezet en mag de verzoekende partij niet op grond daarvan haar middel in de synthesememorie uitbreiden.

Een middel is ook nieuw indien het in latere procedur stukken, zoals de synthesememorie, een andere draagwijdte of invulling krijgt. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt ontwikkelt de verzoekende partij in

de synthesememorie een nieuw bezwaar dat niet in het inleidend verzoekschrift voorkomt en niet voor het eerst in de synthesememorie kan aangevoerd worden (cfr. RvS 227 901, 26 juni 2014).

2.6. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten in haar aanvraag gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij verhinderen of het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden in haar betoog als zouden de redenen waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard niet uitdrukkelijk zijn meegedeeld. Evenmin kan zij gevolgd worden waar zij stelt dat het om een standaardmotivering zou gaan.

Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.7. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

2.8. Verzoekende partij is het niet eens met het motief in de bestreden beslissing dat luidt : *«Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw K. (...) met legaal verblijf.*

Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een huwelijk dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10, § 1, lid 1, 4 ° van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011 omtrent de criteria van huwelijk.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar het feit dat er uit dit huwelijk een kind is geboren, namelijk C. S. (...), geboren op 08.08.2013, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. »

2.9. Verzoekende partij betoogt wel degelijk de voorwaarden te vervullen van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Met dergelijk betoog weerlegt verzoekende partij evenwel het motief niet dat, als zij verblijf wil op grond van haar huwelijk, zij daartoe de geëigende procedure dient te volgen in het kader van voormeld artikel 10 zodat dit argument niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag tot verblijf in kader van artikel 9, tweede lid in het herkomstland te doen.

2.10. Verzoekende partij is het voorts niet eens met het motief inzake artikel 8 van het EVRM. Dit luidt :

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. »

2.11. De Raad stelt weerom vast dat – uit een vergelijking van het inleidend verzoekschrift met de synthesememorie – verzoekende partij haar middel uitbreidt. Daar waar zij in het inleidend verzoekschrift er enkel op wees dat zij door de bestreden beslissing het grondgebied dient te verlaten waardoor zij wordt weggerukt van haar gezin, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, stelt zij in de synthesememorie verder dat het geenszins gaat om een tijdelijke scheiding en dat men niet van haar vrouw en hun dochter kan verwachten dat deze mee afreizen naar het land van herkomst. Ook elkaar bezoeken is geen oplossing nu men op dergelijke manier geen gezinsbanden kan onderhouden.

2.12. De Raad wijst erop dat voormelde uitbreiding van het middel geenszins als een samenvatting van het middel kan beschouwd worden. Zelfs al zou het in deze gaan om een antwoord op de nota, dan heeft dit verweer geen betrekking op het middel zoals het in het inleidend verzoekschrift is uiteengezet en mag de verzoekende partij niet op grond daarvan haar middel in de synthesememorie uitbreiden. De Raad houdt aldus geen rekening met de uitbreiding.

2.13. Ter onderbouwing van haar betoog dat verweerder artikel 8 van het EVRM schond verwijst verzoekende partij naar het gezinsleven dat zij heeft met haar partner en kind. Er moet evenwel worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig bestaand

verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven met haar partner en kind kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met hen te hebben in het land van herkomst of elders. Uit het administratief dossier blijkt immers dat haar partner en kind de Marokkaanse nationaliteit hebben. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Bovendien staat niets verzoekende partij eraan in de weg om, eenmaal zij aan de voorwaarden voldoet, een aanvraag in te dienen in kader van gezinshereniging.

2.14. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER